

Princezna na hrášku

Laskavost, Úcta, Slušnost

Pohádka o princí, který si nemohl najít nevěstu. Když do zámku zavítala záhadná dívka, co o sobě tvrdila, že je princezna, královna se jí rozhodla prověřit speciální zkouškou – malým hráškem.

8 min

5+

Žila jednou v zámku jedna královská rodina – král, královna a jejich syn, korunní princ. Princ měl dobré srdce a záleželo mu na jeho poddaných. Každý den si našel čas, aby prohodil pár slov s dvorním zahradníkem, kuchařem nebo se služebnictvem. Proto ho měli všichni rádi a zároveň se lidem v království **dobře žilo**.

Princ už dosáhl dospělosti a nastal nejvyšší čas, aby se oženil. Ale ne a ne si najít nevěstu. Pochopitelně, král s královnou z toho měli těžkou hlavu. Nabízeli mu za nevěstu jednu princeznu za druhou, jenže princ se žádná nelíbila.

„Drahý synku, na zítra jsme pozvali na návštěvu spanilou princeznu z Východního království,“ prozradili mu. „Uvidíš, snad se ti zalíbí.“ A nechali připravit honosnou hostinu se vším, co hrdlo ráčí.

Když nastal druhý den, před královským zámkem zastavil kočár, z něhož se ozval veselý smích podobný **cinkání zvonečků**. Potom z kočáru vystoupila usměvavá zlatovlasá princezna s milou tváří. Potěšeně se rozběhla rovnou přes záhon květů, přičemž svými střevíčky podupala fialky i sněženky, o které se zahradníci s námahou starali. Později při hostině tady trošku snědla, tam kousek ukousla, jídlo zdvořile pochválila, ale většiny dobrot se ani nedotkla. Nesnědené lahůdky jen rozmarně přesouvala po talíři sem a tam a přitom ustavičně štěbetala **veselým hláskem**.

Princi však neušly smutné výrazy ve tvářích zahradníka, kterému pošlapali záhony, a kuchaře, jehož jídlem se tak plýtvalo. Pošeptal tedy matce: „Mami, to opravdu není princezna pro mě.“ A bylo **po nadějně nevěstě**.

„Milovaný synku,“ promluvila k princí druhý den královna, „dnes jsme pozvali na večeři princeznu ze Západního království. Možná že se ti bude

líbit víc.“

Když na krajinu padl večer, na okna komnat začal bubnovat **hustý déšť**. Tehdy před zámek zastavil třpytivý černý kočár a v něm seděla princezna s havraními vlasy a očima zářícíma jako hvězdy. Ani nevystrčila nos z kočáru, jen zavolala sloužící, aby jí přišli položit na chodník suchý koberec – prý aby nezamazala blátem podlahy v královském paláci. Tucet sluhů tedy rozkládalo koberce a drželo deštníky, aby si velectěná princezna nezamazala lem drahých šatů. Princezna bez poděkování proběhla dovnitř do zámku a přistoupila rovnou k princovi.

Jenže princ hleděl kamsi za ni, na svoje služebníky, prochladlé a promoknuté **do poslední nitky**. Princeznu vzápětí slušně přivítal, jen v nestřežené chvíli zklamaně pošeptal králi: „Otče, to opravdu není princezna vhodná pro mě.“ A tak ani z další nevěsty **nic nebylo**.

Liják neustával ani třetí den, hromy burácely nad zámeckými věžemi a i královští rodiče měli chmurnou náladu. Náhle se zámek rozlehlo **jakési bouchání**. Kdosi v té průtrži stál před bránou a vši silou na ni tloukl. Když strážé otevřely bránu, královská rodina udiveně hleděla, kdo se to dobývá do zámku v takovém nečasu. Byla to drobná, zablácená postava, zmoklá jako myš a třesoucí se zimou.

„Prosím vás, nechte mě přenocovat ve vašem zámku,“ prosilo to ušpiněné stvoření. „Zastihla mě bouřka, úplně jsem promokla.“

„Kdo jsi, že jsi přišla žádat nocleh rovnou do královského zámku?“ překvapeně se zeptal princ. Vzápětí si ale sundal svůj plášť a zahalil do něj tu útlou osůbku, aby se ohřála.

Ta se mu vděčně uklonila a pěkně poděkovala i sluhovi, že ji pustil dovnitř. „Já jsem přece princezna,“ s úsměvem odpovědělo malé stvoření a utřelo si rukávem tvář.

A věru se ukázalo, že je to dívka. Šaty však měla roztrhané, vlasy rozčuchané a vůbec jako princezna nevypadala. Královna jen nesouhlasně **kroutila hlavou**. To děvče se jí ani trochu nezdálo.

„Nechme ji tady,“ přimlouval se dobrosrdečně princ.

Královně se vůbec nechtělo věřit, že by to skutečně mohla být princezna. Ale bleskl jí hlavou nápad, jak by mohla domnělou **princeznu prověřit**.

„Dobře tedy, rádi ti poskytneme nocleh a pohoštění,“ svolila královna. A hned poté se dušovala: „Bude se ti u nás spát **jako v bavlnce**.“

Zatímco se princezna osušila a umyla si tvář, královna pro ni nechala připravit jednu z komnat. Sluhům přikázala nanosit na postel rovných dvacet měkoučkových matrací a na ně položit ještě dvacet prachových peřin. Potom si královna vyžádala z kuchyně jeden droboučkový hrášek a potají ho vsunula **pod nejspodnější matraci**. Následně zavedla dívčinu do honosné komnaty a popřála jí dobrou noc.

Když nadešlo ráno, všichni netrpělivě očekávali, kdy se princezna probudí. K jejich velkému překvapení však zjistili, že děvče už dávno vstalo, ustlalo po sobě měkounkou postel, čeká ve dvoraně a **vesele si pozpěvuje**.

Jen co jí princ stihl popřát dobré ráno, královna začala vyzvídat: „Jak se ti spalo na naší královské posteli?“

„Drahý princi, drahá královno, děkuji za vaši pohostinnost,“ odvětilo děvče zdvořile. „Jsem velmi vděčná, že jste mě na noc přijali. Děkuji i vašim služebníkům za to, že mi připravili tak měkoučkovou postel. Naneštěstí jsem celou noc oka nezamhouřila. Ustavičně mě něco tlačilo a snad mám po celých **zádech modřiny**. Určitě to ale není vaše chyba. Asi jsem se jen včera v bouřce v lese potloukla.“

Když to královna slyšela, překvapením vykřikla: „Tak ty jsi opravdu princezna! Kdo jiný než jemnocitná princezna by pod dvaceti matracemi ucítil jeden **droboučkový hrášek**?“

A princ se jen usmíval. Ne kvůli hrášku, ale proto, že tato jemná a citlivá princezna se skutečně chovala slušně a uctivě nejen ke královské rodině, ale i k celému služebnictvu. „Nu, to je princezna pro mě,“ zaradoval se.

A tak se v paláci zanedlouho **konala svatba**. A co maličký hrášek? Ten s velkou slávou uložili do muzea, kde je vystavený až dodnes.